

Arrest

nr. 267 019 van 21 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 januari 2019. Op 16 april 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 september 2019 en 26 januari 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 27 juli 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Venezuela en afkomstig van de stad Caracas. Sinds u tien jaar was, woonde u afwisselend bij uw moeder in San Cristóbal en bij uw vader in Caracas. U kwam voor uw homoseksuele geaardheid uit toen u vijftien jaar oud was. Uw moeder reageerde negatief en u ging bij uw vader wonen. Uw moeder bood later haar excuses aan en u ging opnieuw afwisselend bij haar en bij uw vader wonen. U hebt uw middelbare scholing afgemaakt door middel van een alternatief scholingssysteem. In januari 2017 ging u permanent in Caracas wonen. Uw moeder verbleef op dat moment in de Dominicaanse Republiek waar ze als styliste werkte. U werkte in Caracas in een callcenter van januari 2017 tot eind maart 2017. Uw vader werkt voor het stadsbestuur van Caracas en zat sinds uw kindertijd bij de Tupamaros, een bekende groep colectivos. Toen u terug in Caracas kwam wonen in januari 2017 werd u aangesproken door burens die u vroegen of u vrijwilliger zou zijn voor de politieke partij COPEI. Uw engagement voor COPEI duurde tot 20 maart 2017. Op 20 maart 2017 kwam uw vader uw politiek activisme te weten. Hij beledigde u, sloeg u en hij eiste dat u zou stoppen met uw politiek activisme omdat u zijn zoon was. U besloot het land te verlaten en vroeg een paspoort aan. U contacteerde uw moeder in de Dominicaanse Republiek en uw moeder kwam naar Venezuela. Op 1 april 2017 verliet u Venezuela en ging u bij uw moeder in de Dominicaanse Republiek wonen. U verbleef ongeveer een jaar en 9 maanden in de Dominicaanse Republiek en leerde er uw partner CMM (DVZ xxx, CGVS xx) kennen. Jullie verlieten samen de Dominicaanse Republiek op 20 januari 2019 omwille van de slechte levensomstandigheden en homofobie in de Dominicaanse Republiek. Jullie reisden met het vliegtuig naar België en kwamen aan op 21 januari 2019. Uw moeder verblijft sinds februari 2019 in Spanje, waar zij over verblijfsdocumenten beschikt. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, een bewijs van een versnelde procedure tot het bekomen van een Venezolaans paspoort, de werkbadge van uw vader neer en een Spaanse verblijfsdocument van uw moeder neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Volgens uw verklaringen vreest u uw vader, die u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela opnieuw zal bedreigen en u zal doden omwille van uw politiek activisme. U hebt geen andere familie meer in Venezuela en u kan bij niemand terecht.

Vooreerst dient opgemerkt dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw politiek activisme en de problemen die u als gevolg hiervan zou hebben gekend.

Zo weten uw verklaringen over uw motivering om u voor COPEI te engageren niet te overtuigen. U verklaart dat uw vader reeds twintig jaar, sinds uw kindertijd, een colectivo is (CGVS I, p. 8). U werd zich hiervan bewust toen u ongeveer zestien jaar oud was, toen u een vlag van de Tupamaros vond in uw huis (CGVS I, p. 9). U verklaart dat er grote borden van de Tupamaros aan de buitenzijde van jullie woning hingen en dat iedereen in de buurt op de hoogte was van het feit dat uw vader een Tupamaro was (CGVS I, p. 9 en p. 10). Uw vader had thuis pistolen, bivakmutsen en kogelvrije vesten. Uw tante en grootmoeder zeiden u dat u moest oppassen omdat uw vader gevaarlijke dingen deed en uw moeder zei u dat uw vader woningen binnenviel en mensen bang maakte (CGVS I, p. 8-9). In het licht van de context die u schept, is het opvallend dat u, vijftien dagen nadat u bij hem gaat wonen in Caracas, ervoor kiest om een compleet tegengestelde politieke ideologie aan te hangen en als vrijwilliger voor COPEI in uw eigen buurt gaat werken. U verklaart in dit verband dat u altijd problemen had gehad met uw vader en dat u op de hoogte was van de risico's (CGVS I, p. 9). U wou rechtvaardigheid en een betere levenskwaliteit, waardoor u dat risico wou nemen (CGVS I, p. 9). Wanneer u gevraagd wordt of u ooit bij mogelijke consequenties van uw politiek activisme hebt stilgestaan, verklaart u dat u dacht dat de regering omver zou worden geworpen en dat u nooit had gedacht dat uw vader er zo snel achter zou komen (CGVS I, p. 10). Gezien u verklaarde manifestaties in uw buurt te organiseren en deel te nemen aan verschillende manifestaties in uw buurt, en beledigende slogans over de regering postte op

Facebook, is uw verklaring dat uw vader niet achter uw politiek activisme zou komen geenszins aannemelijk. (CGVS I, p. 7). Dat u bovendien een dergelijk risico nam louter omdat u zonder meer dacht dat het regime omvergeworpen zou worden is al even weinig aannemelijk.

Verder legt u inconsistente verklaringen af over uw engagement voor COPEI. U stelt u dat u zich niet aansloot bij COPEI omdat u niet wou dat uw vader er achter zou komen (CGVS II, p. 6). Gevraagd hoe u dit rijmt met uw deelname aan demonstraties, zegt u dat uw vader er misschien kon achter komen dat u ingeschreven was bij COPEI. U hebt nooit deelgenomen aan een protestactie, u was zich aan het voorbereiden om deel te nemen aan een protestactie (CGVS II, p. 6). Niet veel later verklaart u echter dat u wel degelijk aan een demonstratie hebt deelgenomen (CGVS II, p. 6). Gevraagd wanneer u daaraan hebt deelgenomen, verklaart u dat u het zich niet meer herinnert en dat het in januari of februari was (CGVS II, p. 6). Nochtans verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u aan verschillende demonstraties in Venezuela hebt deelgenomen, aan de manifestatie omwille van de hyperinflatie en de corruptie, en de manifestaties die voorafgingen aan de parlementaire verkiezingen (CGVS I, p. 5). Dergelijke inconsistente verklaringen ondergraven in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw politieke engagement en activiteiten.

Verder blijft u vaag en op de vlakte wat betreft uw taken en verantwoordelijkheden als vrijwilliger voor COPEI. Wanneer u gevraagd wordt naar uw politieke activiteiten, zegt u dat u marsen organiseerde samen met studenten en buurtbewoners (CGVS I, p. 6). U gevraagd naar hoe u deze marsen organiseerde, antwoordt u ontwijkend dat dit in het huis van één van de jongens gebeurde en dat het op clandestiene manier georganiseerd werd (CGVS I, p. 6). U wordt gevraagd naar uw concrete rol binnen COPEI en hoe u dit praktisch en concreet aanpakte, waarop u opnieuw bijzonder vaag blijft en zegt dat jullie daarover spraken, dat jullie pamfletten maakten en dat u meer een vrijwilliger was (CGVS I, p. 6). Wanneer nogmaals gepeild wordt naar uw rol bij de organisatie van de manifestaties, antwoordt u dat jullie dat natuurlijk allemaal samen deden, dat jullie afspraken hoe laat de mars zou aanvangen, welke route jullie zouden nemen en dat jullie allemaal samen jullie ideeën doorgaven (CGVS I, p. 6). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wordt u opnieuw gevraagd naar uw politiek activisme maar u blijft opnieuw op de vlakte. U verklaart dat jullie je “gewoon organiseerden” en dat u zei dat één groep langs de ene kant van Caracas en een andere groep langs de andere kant van Caracas moest gaan (CGVS II, p. 6). Opnieuw gevraagd wat u dan precies hebt gedaan in die drie maanden dat u politiek actief was, zegt u dat “jullie je gewoon organiseerden”, dat u veel wist via uw vader en dat u wist waar er bepaalde colectivo's waren waarna u verklaart dat u aan een demonstratie hebt deelgenomen (CGVS II, p. 6). Dat u dermate vage en oppervlakkige verklaringen aflegt over politieke activiteiten die u - niettegenstaande uw besef van de risico's die u hiermee liep - besloot te ondernemen, is opmerkelijk.

U stelde bovendien dat u, eens u in de Dominicaanse Republiek was, de politieke partij vergat (CGVS I, p. 7). Gezien uw weigering om uw politieke activisme op te geven de oorzaak van het conflict met uw vader was, doet het verbazen dat u, eens u Venezuela verlaten hebt, uw politiek activisme “vergeet”.

Voorts laat u na om schriftelijk bewijs van uw politiek activisme neer te leggen. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd, zegt u dat u nooit had gedacht dat u dit zou moeten neerleggen, dat u enkel obscene woorden over de overheid postte en dat u omwille van de onveiligheid uw telefoon niet bovenhaalde (CGVS I, p. 14). Wanneer u gewezen wordt op uw contact met uw zus in Venezuela en de aldus schijnbare mogelijkheid om documenten te bekomen, zegt u dat u nog documenten kan vragen aan uw tante maar dat u uw zus niet in gevaar kan brengen (CGVS I, p. 14). U hebt dit niet eerder aan uw tante gevraagd want jullie zijn zeer snel vertrokken uit de Dominicaanse Republiek (CGVS I, p. 14). Gezien uw politiek activisme dateert van het begin van 2017, weten deze verklaringen allerminst te overtuigen. Verder dient vastgesteld dat u in geen van uw Facebookposts in de periode van januari tot maart 2017 blijkt geeft van enige politieke ideologie, wat uw verklaringen hieromtrent verder op losse schroeven zet.

Wat betreft de rol en werkzaamheden van uw vader binnen de Tupamaros-beweging, blijft u eveneens bijzonder vaag. Wanneer u gevraagd wordt wat voor werk uw vader doet, zegt u dat hij op dit moment een colectivo is, dat hij een operator is voor het stadsbestuur en dat u niet meer weet omdat u niet bezig was met die dingen (CGVS I, p. 7). Deze stelling is opmerkelijk gezien u net dermate in politiek geïnteresseerd was dat u uw leven ervoor wilde wagen. Dat u nu dan zegt niets te weten over het werk van uw vader omdat u niet bezig was met deze zaken is niet geloofwaardig. Gevraagd om meer hierover te vertellen, antwoordt u dat hij een operator is die binnen de kantoren werkt in gemeentebesturen (CGVS I, p. 8). Hij werkte voor het gemeentebestuur, als de grond beschadigd werd in Libertador of als er marsen moesten worden georganiseerd voor Chávez of Maduro (CGVS I, p. 8). U wordt gevraagd om verduidelijking, waarop u zegt dat hij bij het gemeentebestuur werkte en dat die zich bezighouden met het herstel van de straten en de verlichting. Uw vader was vooral bezig met het politieke aspect van de colectivo's, het werk dat operatoren doen (CGVS I, p. 8). U opnieuw gevraagd om verduidelijking, zegt u dat u het eigenlijk niet weet en dat u er niet mee bezig was (CGVS I, p. 8). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw gebrek aan kennis over het werk van uw vader, terwijl u bij hem inwoonde, zegt u dat u het niet wilde weten en dat u bang was om die dingen te weten (CGVS I, p.

8). Dat uw kennis over het werk van uw vader dermate oppervlakkig is doet verbazen gezien u jarenlang bij hem inwoonde en hij de reden is waarom u uw land zou hebben moeten ontvluchten.

Wanneer er gepeild wordt naar de taken van uw vader bij de colectivo's, zegt u dat hij personen bedreigt met een moto en met bivakmutsen (CGVS I, p. 8). Gevraagd of hij daarnaast nog iets deed, zegt u dat dat het enige was wat hij deed, en dat hij mensen sloeg (CGVS I, p. 8). U stelt dat u zal proberen om meer informatie hiervoor te verzamelen via familieleden (CGVS I, 8). Dat u niet verder komt dan een uiterst algemeen en stereotiepe beschrijving van de activiteiten van uw vader als colectivo roept opnieuw vragen op over de oprechtheid van uw verklaringen.

U legt een werkbadge van uw vader neer ter ondersteuning van uw verklaringen. Hier valt echter louter uit af te leiden dat uw vader als "coordinador de operaciones" bij het stadsbestuur van Caracas werkte. Op basis van dit document kunnen er geen specifieke taken en verantwoordelijkheden van uw vader afgeleid worden, waardoor dit document er niet in slaagt uw verklaringen te ondersteunen.

Tot slot kunnen uw verklaringen over de bedreigingen van uw vader niet overtuigen. U verklaart tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw vader uw politiek activisme op drie dagen voor 1 april 2017 te weten kwam (CGVS I, p. 6). Op die dag beledigde hij u, sloeg u en hij eiste dat u zou stoppen met uw politiek activisme omdat u zijn zoon was (CGVS I, p. 7 en p. 10). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw vader op 20 maart achter uw politiek activisme kwam. Toen jullie naar buiten kwamen van de plaats waar jullie verzamelden werden jullie door hen opgewacht en geslagen (CGVS II, p. 8). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw verklaringen, zegt u dat u zich de data niet goed herinnerde, dat u contact hebt opgenomen met uw vrienden en dat u het zo hebt kunnen construeren (CGVS II, p. 8). Dat u daarna verklaart dat de datum waarop u slaag kreeg is blijven hangen bij u (CGVS II, p. 8), is opnieuw een indicatie van de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u op 31 maart, nadat uw vader uw politiek activisme te weten was gekomen en u fysiek en verbaal had aangevallen, uw paspoort ging afhalen (CGVS I, p. 11). U moest Venezuela in allerijl verlaten omwille van de problemen met uw vader en betaalde voor een versnelde procedure om uw paspoort te verkrijgen (CGVS I, p. 4). Uit het door u neergelegde paspoort blijkt echter dat dit paspoort al op 19 maart 2017 werd uitgegeven. U verklaart dat u uw paspoort op 19 maart al had betaald en dat u het pas later in handen kreeg (CGVS II, p. 9). U had destijds een paspoort aangevraagd omdat uw vader erachter gekomen was dat u met iets bezig was en de bedreiging zeer zware was, alsook omwille van de vernederingen die u als homoseksueel in uw huis moest ervaren (CGVS II, p. 9). Dat u de versnelling tot het bekomen van uw paspoort nog vóór het incident met uw vader ging aanvragen, en hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Uw verklaringen over uw aanvaring met uw vader, dat nochtans de oorzaak van uw vlucht zou zijn, zijn bijzonder oppervlakkig en vaag. Gevraagd om uw redenen van vertrek uiteen te zetten zegt u dat uw vader achter uw politiek activisme kwam, dat hij boos werd en u sloeg. Vervolgens was u gevlucht (CGVS, p. 7). Later gevraagd over dit incident specifiek te vertellen bent u opnieuw uitermate kort en vaag: "Hij belde me, ik was op straat, hij maakte me uit en sloeg mij. Ik legde contacten, ik ging een paspoort halen" (CGVS I, p. 10). Dit zijn allerminst doorleefde verklaringen over een incident waardoor u uw land bent moeten ontvluchten omdat u zou vrezen dat uw vader u zou willen vermoorden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk maakt dat u als gevolg van uw politieke activisme bij een eventuele terugkeer naar Venezuela gevisieerd zou worden door de Venezolaanse autoriteiten. Dat u geen problemen ondervond bij de grenscontrole bij het verlaten van Venezuela om naar de Dominicaanse Republiek te vliegen (CGVS I, p. 4) bevestigt deze conclusie.

U haalt verder aan dat uw vader u discrimineerde en vernederde vanwege uw geaardheid (CGVS II, p. 8 en 9). Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -

akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U haalt uw beweerde problemen met uw vader vanwege uw geaardheid pas aan wanneer u gevraagd wordt wanneer u besloot te vertrekken uit Venezuela en waarom u reeds een paspoort aanvraag voordat u problemen kreeg omwille van uw politieke activiteiten (CGVS II, p. 8 en 9). Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud verklaarde u geen persoonlijke problemen te hebben gekend in Venezuela als gevolg van uw seksuele geaardheid (CGVS I, p. 13). Uw vader is in therapie bij een psycholoog gegaan om met uw geaardheid om te kunnen (CGVS I, p. 12). U ging bij uw vader wonen nadat u zich als homoseksueel tegenover uw familie had geout, omdat uw moeder – die niet meer in Venezuela verblijft – hier niet mee om kon (CGVS I, p. 3). Uw vader zei u dat jullie niet meer over uw homoseksualiteit zouden praten (CGVS I, p. 12). U verklaart verder dat dat “helemaal niet slecht verliep met hem” (CGVS I, p. 12). Dat u plots bij de uiteenzetting van uw motieven ter aanvraag van een paspoort discriminatie en vernederingen van uw vader omwille van uw homoseksualiteit aanhaalt, is bijgevolg weinig overtuigend. Dit geldt des te meer daar u aan het begin van het eerste persoonlijke onderhoud ook al werd gevraagd naar de reden waarom u uw paspoort aanvraag. U antwoordde toen: “Ik vroeg het paspoort gewoon aan om te kunnen reizen. Op het moment dat ik ervoor betaalde [een tot twee jaar later] was omdat ik Venezuela in allerhaast moest verlaten omwille van de problemen met mijn vader” (CGVS I, p. 4 en CGVS II, p. 4). Ook aan het begin op het tweede persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de reden waarom u uw paspoort aanvraag. U verklaarde toen dat u dit deed omwille van de verslechterende algemene omstandigheden in Venezuela. Gevraagd dit te uit te leggen zegt u: “De situatie met het eten was al slecht toen, toen ik het paspoort opnieuw aanvraag had ik het probleem met mijn vader en daardoor moest ik Venezuela verlaten.” (CGVS I, p. 12). Nergens haalde u toen problemen aan omwille van uw geaardheid. De problemen waarnaar u op dat moment verwijst waren uw politieke problemen. Dat u later in het tweede persoonlijke onderhoud plots problemen aanhaalt met uw vader vanwege uw geaardheid, om te verklaren dat u reeds voor uw politieke problemen een paspoort aanvraag zijn in het licht van voorgaande verklaringen niet geloofwaardig. U haalt verder nergens andere problemen aan vanwege uw geaardheid.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort staat uw identiteit, die niet onmiddellijk ter discussie staat. Wat betreft het bewijs van een versnelde procedure tot het bekomen van een Venezolaans paspoort en de werkbadge van uw vader, dient opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent niet wisten te overtuigen waardoor deze documenten alle bewijswaarde ontberen. Wat betreft het door u neergelegd Spaans verblijfsdocument van uw moeder, dient opgemerkt dat het gegeven dat uw moeder over een Spaans verblijfsdocument beschikt op zich geen bewijs vormt van de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen in Venezuela. Ieder verzoek om internationale bescherming dient immers op afzonderlijke en individuele wijze te worden onderzocht. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Gevraagd naar uw woonplaats in Venezuela beschrijft u uw woning als een woning met drie slaapkamers, een salon en een keuken (CGVS II, p. 9). U betaalde 110 dollar voor een versnelde procedure om uw paspoort te bekomen (CGVS I, p. 4) en reisde met het vliegtuig naar de Dominicaanse Republiek (CGVS I, p. 3 en p. 11). U werkte in een callcenter voordat u het land verliet (CGVS I, p. 5).

Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat uw levensomstandigheden in Venezuela dermate precair waren dat u bij terugkeer het risico loopt om in een situatie van extreme armoede te belanden.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroom sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 24 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn), van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn 2011), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

2.2. De verzoekende partij tracht de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Ze stelt dat ze enorm bezorgd was om de toekomst van Venezuela. Zij zag dat de socio-economische situatie, de gezondheidssituatie en de veiligheidssituatie met de dag verslechterden. Zoals veel andere jongeren in Venezuela, wilde zij deelnemen aan de strijd voor verandering en heeft zij dus besloten om acties te ondernemen en zich aan te sluiten bij de oppositie. De verzoekende partij beklemtoont dat zij aldus gekozen heeft om als vrijwilliger voor COPEI in haar buurt te werken uit hoop op een betere toekomst voor haar land van herkomst.

De verzoekende partij wenst ook een aantal elementen te verduidelijken met betrekking tot haar vader: *“Verzoeker had amper contacten met zijn vader. Hij sliep wel bij zijn vader, maar vader en zoon waren beiden hoofdzakelijk buitenshuis bezig met hun respectievelijke activiteiten. Verzoeker had eigenlijk geen andere keuze wanneer hij bij zijn vader ingetrokken is: hij had geen vrienden of familieleden bij wie hij kon verblijven (hij had weinig vrienden in Caracas omdat hij hoofdzakelijk in San Cristobal verbleef wanneer hij klein was), en hoopte bij zijn moeder te kunnen gaan wonen in de Dominicaanse republiek. Uiteindelijk dacht verzoeker nooit dat zijn vader hem iets persoonlijks zou aandoen. Zijn vader was al gruwelijk geweest tegen hem, had hem al beledigd, o.a. omwille van zijn seksuele geaardheid, maar nooit tot op het punt dat hij doodsb bedreigingen zou uiten. Het was dus de eerste keer dat de situatie zo fel escaleerde.”*

Ook inzake haar activisme op Facebook wenst de verzoekende partij een aantal elementen te verduidelijken: *“hij gebruikte een account met een andere naam, Daniel Blanco, en postte enkel algemene informatie en opmerkingen over de oppositiebeweging en mets betreffende zijn persoonlijke implicatie. Uit zijn publicaties, kon dus niet afgeleid worden dat hij ook sympathisant was van een specifieke oppositiepartij en dat hij deze oppositiepartij hielp bij het organiseren van marsen.*

Verder betroffen zijn publicaties eerder zijn seksuele geaardheid.

De vader van verzoeker en diens vrienden waren ook met actief op de sociale media.

Verzoeker was eigenlijk meer bang dat zijn vader hem zou zien aan het einde van een vergadering met de andere leden van COPEI en hem zo zou betrappen.”

De verzoekende partij stelt ook dat zij in het kader van een actie deelgenomen heeft aan één kleine mars en tevens een grote mars aan het voorbereiden met andere leden van COPEI. De verzoekende partij stelt dat zij Venezuela verlaten heeft de dag dat de grote mars diende plaats te vinden. Ze preciseert dat ze een actieve, maar geen specifieke rol heeft in de deelname van de mars. Zij was eigenlijk verantwoordelijk om de mensen aan te zetten om te protesteren. De verzoekende partij stelt dat ze pamfletten schreef, posters maakte, deed de promotie van de marsen op scholen en universiteiten, nodigde mensen uit op de vergaderingen en legde contacten.

Voorts geeft de verzoekende partij aan dat: *“Waar verzoeker gezegd heeft dat hij in de Dominicaanse republiek de politieke partij “vergeten” was, wenst verzoeker te benadrukken dat hij inderdaad, na alles wat hij heeft meegemaakt in Venezuela (met enkel omwille van zijn politiek activisme, maar ook op socio-economische vlak en omwille van zijn seksuele geaardheid), zijn vorig leven wilde vergeten om zo een nieuw leven te beginnen in de Dominicaanse republiek met zijn moeder. Verzoeker besteedde zijn tijd en energie om zich aan te passen aan zijn nieuwe omgeving en zijn nieuw leven op te bouwen. Zo moest hij werk vinden, nieuwe vrienden maken, nieuwe belangstellingspunten vinden. Hij wilde zich met meer inzetten voor COPEI omdat hij wist dat hij, na alles wat hij had meegemaakt, met meer zou terugkeren naar Venezuela.”*

De verzoekende partij herhaalt dat zij geen documenten heeft om haar inzet te bewijzen. Ze stelt dat alles in het geheim gebeurde en dat er geen officiële documenten opgesteld werden.

Verzoekende partij vervolgt dat zij wel heel geïnteresseerd was in de politiek. Er is echter een verschil tussen de politiek en de dagdagelijkse administratie van een stad (tewerkstelling van haar vader). De verzoekende partij is de mening toegedaan dat het gegeven dat zij maar weinig informatie kan geven over de tewerkstelling van haar vader absoluut geen indicator is van desinteresse voor de politiek. Wederom herhaalt de verzoekende partij dat ze een heel slechte band heeft met haar vader en zij amper met mekaar spraken. Wanneer ze met elkaar spraken, was het eerder over elementen die verband hielden met de samenwoning en niet over elkanders activiteiten en bezigheden. Hetzelfde geldt betreffende de activiteiten van haar vader voor de colectivos. Zij spraken hier niet over. Het is ook logisch dat de vader van verzoeker geen details verschaftte betreffende zo'n gevoelige onderwerpen en activiteiten aan een zoon waarmee hij een slechte band heeft en die hij niet hoog in het vaandel droeg.

Hierna betoogt de verzoekende partij dat: *“De vader van verzoeker heeft het politiek activisme van zijn zoon vernomen op 20 maart 2017, wanneer hij de leden van COPEI opwachtte aan het einde van hun vergadering. Hij en zijn bendeleden hebben zijn zoon en de andere leden van COPEI die dag uitgescholden en bedreigd. Drie dagen voor de manifestatie die moest plaatsvinden op 31 maart 2017, is de vader van verzoeker erachter gekomen dat hij meehielp bij het organiseren van de manifestatie (en niet het politiek activisme zelf). Verzoeker heeft dit ook heel duidelijk verklaard gedurende zijn verhoor (NPO I, p. 6) :*

[...]

Het betreft hier dus geen tegenstrijdigheid maar wel een misverstand van de verwerende partij, die de verklaringen van verzoeker onzorgvuldig geanalyseerd heeft. Verwerende partij steunt inderdaad op deze passage van de notities om te beweren dat de vader van verzoeker het politiek activisme van verzoeker heeft vernomen drie dagen voor de mars van 31 maart 2017, wat dus niet correct is.

Verwerende partij is verder van mening dat :

[...]

Verzoeker wenst duidelijk te maken dat hij zijn paspoort al lang voor zijn effectief vertrek aangevraagd had aangezien hij zijn moeder wilde gaan bezoeken in de Dominicaanse republiek. De problemen met zijn vader hebben zijn vertrek enkel versnelt.

De relatie met zijn vader was al gespannen, zelfs voor de vader zijn politiek activisme vernomen had. Dit is de reden waarom verzoeker er al aan dacht om zijn moeder te bezoeken in de Dominicaanse republiek en dus reeds een paspoort had aangevraagd.”

Voorts verduidelijkt de verzoekende partij dat zij door haar vader uitgescholden en met een stok geslagen werd omdat zij lid was van een oppositiepartij maar ook omwille van haar seksuele geaardheid. Zij kon niets doen tegen haar vader, daar deze groot is. Omdat het haar vader betrof kon ze ook geen klacht neerleggen.

De verzoekende partij citeert ook nog uit de COI Focus “Venezuela Situatieschets” van 15 mei 2020; het rapport “Crackdown on Dissident Brutality, Torture, and Political Persecution in Venezuela” van Human Rights Watch van 2017; en het rapport “2019 Country Reports on Human Rights Practices: Venezuela” van US Department of State. Het is bijgevolg algemeen bekend dat deze groepen straffeloos optreden, vaak in overleg met de veiligheidstroepen van Venezuela, in het gebied dat zij “beschermen”, maar ook gedurende de protestmarsen tegen het regime. De verzoekende partij betoogt dat het risico dat zij opnieuw het slachtoffer zal worden van de colectivos in geval van terugkeer is dus heel groot, in het bijzonder aangezien zij gekend is als zijnde een politieke opposant aan het regime. Over de behandeling van politieke dissidenten in Venezuela citeert de verzoekende partij uit het rapport “Silenced by force. Politically-motivated arbitrary detentions in Venezuela, 2017” van Amnesty

International; het rapport "Crackdown on Dissident Brutality, Torture, and Political Persecution in Venezuela" van Human Rights Watch van 2017; en het rapport van Amnesty International "Venezuela: répression et impunité sous le régime de Maduro" van 20 februari 2019. Politieke dissidenten in Venezuela zijn bijgevolg nog steeds het slachtoffer van repressie, discriminatie, willekeurige vervolging, willekeurige arrestaties en onmenselijke en vernederende behandelingen.

De verzoekende partij voert vervolgens aan dat door de verwerende partij niet betwist wordt dat zij homoseksueel is. Zij stelt dat zij in Venezuela niet uit kwam voor haar seksuele geaardheid, dat zij constant werd uitgelachen, uitgescholden en zelfs gediscrimineerd omwille van haar homoseksualiteit, en dat zij zodanig de gewoonte heeft gehad om haar homoseksualiteit te verbergen dat het zelfs hier gedragsmatig is geworden. De verzoekende partij werpt op dat het algemeen gekend is dat de situatie in Venezuela voor homoseksuelen en leden van seksuele minderheden heel moeilijk is en dat veel Venezolaanse homoseksuelen en leden van seksuele minderheden hun land van herkomst dan ook ontvluchten om in het buitenland bescherming te vinden. De verzoekende partij citeert dienaangaande uit een persbericht van Reuters van 4 februari 2019, citeert uit een arrest van 2018 van het Franse Cour nationale du droit d'asile en arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en verwijst ook naar de arresten van de RvV nr. 232 470 van 12 februari 2020, nr. 233 371 en 233 370 van 2 maart 2020. Zij meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het subjectief element van haar vrees (diepgaande afwijzing van het Venezolaanse beleid, diepe gevoelens van wanhoop, haat, frustratie, onrechtvaardigheid).

De verzoekende partij stelt dat zij zoals andere landgenoten zich sinds jaren diepe zorgen maakt om de economische en humanitaire situatie van haar land. Zij stelt dat de politieke leiders van Venezuela verantwoordelijk zijn voor de situatie in haar land en is sinds jaren gekant tegen de ideeën van de regering en hun beleid. Zij heeft zich aangesloten bij de Venezolaanse oppositie, vast besloten om acties te ondernemen tegen deze situatie, zowel binnen het universitair kader als buiten de universiteit. De verzoekende partij stelt dat zij door deze acties vandaag gekend staat als zijnde een politiek tegenstander van het regime van Maduro. In het kader van haar protest heeft zij tal van wreedheden geleden en gezien, werd gediscrimineerd en bedreigd en meerdere keren vervolgd door bendeleden van de colectivos. Door haar verblijf in België is haar afwijzing van het Venezolaanse beleid nog toegenomen. Indien de verzoekende partij teruggestuurd zal worden, zal deze wanhoop en innerlijke spanning haar opnieuw overweldigen, tot op het punt dat zij opnieuw gedwongen zal worden om acties te ondernemen tegen haar regering, met alle mogelijke gevolgen van dien. De verzoekende partij stelt dat het voor haar ook belangrijk is om zich veilig te voelen en haar seksualiteit openlijk te kunnen beleven.

Ze meent dat ze niet kan teruggestuurd worden naar Venezuela omdat zij enerzijds een politiek tegenstander is en zij als zodanig openlijk gekend staat in Venezuela, maar anderzijds ook omdat het voor haar, als homoseksueel, absoluut ondenkbaar is om te leven in een samenleving binnen dewelke homoseksuelen nog zo slecht worden behandeld. De verzoekende partij stelt voorts dat er rekening moet gehouden worden met alle door haar verstrekte elementen en met haar situatie in het geheel. Vervolgens somt zij deze elementen nogmaals op in haar verzoekschrift. Door al deze elementen afzonderlijk te analyseren, begaat de verwerende partij een beoordelingsfout. De verzoekende partij meent dat de elementen van de bestreden beslissing onvoldoende serieus en stevig zijn en dat haar het voordeel van de twijfel toekomt.

In het licht van bovenstaande elementen meent de verzoekende partij wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus daar zij bij terugkeer naar haar land van herkomst blootgesteld zal worden aan een duidelijk risico op vervolging omwille van haar politieke overtuigingen. De verzoekende partij vreest bij terugkeer naar Venezuela opnieuw het slachtoffer te worden van fysiek geweld door de colectivos. De verzoekende partij vreest ook dat zij, in geval van terugkeer, de interne spanningen niet zal kunnen beheersen en opnieuw acties zal ondernemen tegen het regime en in een diepe depressie zal terechtkomen. Uiteindelijk vreest de verzoekende partij dat zij opnieuw gediscrimineerd, uitgescholden en uitgestoten zal worden door de Venezolaanse bevolking omwille van haar homoseksualiteit en dat zij haar homoseksualiteit niet vrijuit zal kunnen beleven. De verzoekende partij benadrukt dat zij in het verleden reeds werd vervolgd zodat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet speelt. Verder kan zij geen aanspraak maken op de effectieve bescherming van haar autoriteiten aangezien zij deze net vreest.

Ook haalt de verzoekende partij aan dat zij ingeval van terugkeer naar Venezuela, zich wel degelijk in een ernstige humanitair situatie zal bevinden die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in elementaire

levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij een beoordelingsfout begaat ten opzichte van de sociaal-economische situatie in Venezuela en verwijst naar een mensenrechtenrapport, een krantenartikel en naar het Cedoca-rapport van 15 mei 2020.

De verzoekende partij legt geen bijkomende stukken neer.

3. De nota met opmerkingen.

3.1. De verwerende partij dient een nota met opmerkingen in waarin zij de motieven van de bestreden beslissing verdedigt en het betoog van het verzoekschrift tracht te weerleggen. Aan de nota met opmerkingen voegt de verwerende partij de volgende landeninformatie toe: COI Focus Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders van 25 november 2020 (update) en een weblink naar het rapport COI Focus Venezuela: situatieschets van 28 april 2021.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer

aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7.1. De verzoekende partij stelt dat ze haar vader vreest die haar bij een eventuele terugkeer naar Venezuela opnieuw zal bedreigen en zal doden omwille van haar politiek activisme daar haar vader sinds de kindertijd van de verzoekende partij lid is van een bekende colectivos. Voor de samenvatting

van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwickeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO *“Venezuela Country Focus”*, augustus 2020, p. 21 e.v.). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten vanwege de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de aanvullende nota dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. ‘targeted profiles’ en p. 95-106 ‘colectivos’). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden geïdентificeerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen geïdентificeerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek.

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 ‘risico voor low-level demonstranten en opposanten’, p. 59-60; EASO, p. 52).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen (EASO, p. 32-33, 56-58; Ambtsbericht, p. 38-39 ‘risico voor low-level demonstranten en opposanten’, p. 59-60).

Het loutere gegeven dat de verzoekende partij valt onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, volstaat niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dit is afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd of dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst. Deze individuele en concrete omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit wat volgt, zal blijken dat de verzoekende partij geen persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk maakt.

7.3. Haar paspoort en het bewijs van een versnelde procedure van de afgifte van haar paspoort hebben betrekking op identiteitsgegevens en haar reisweg, die heden niet betwist worden. De verzoekende partij brengt ook de verblijfskaart van haar moeder bij waaruit blijkt dat zij een tijdelijke verblijfsvergunning voor Spanje heeft daar ze in Spanje mag werken. Dit houdt geen enkel verband met het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. De kopie van de werkbadge van haar vader geeft aan dat hij als “coördinator de operaciones” bij het stadsbestuur van Caracas werkt. Op basis van dit document kunnen er geen specifieke taken en verantwoordelijkheden van haar vader

afgeleid worden. Evenmin toont dit aan dat hij lid is van de colectivos Tupamaros. Er kan uit deze documenten geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot verzoekende partij haar persoonlijke vervolgingsvrees. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

7.4.1. Vooreerst maakt de verzoekende partij haar politiek engagement voor COPEI niet aannemelijk gelet op de weinige plausibele, inconsistente en vage verklaringen. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) de verzoekende partij enerzijds een beeld schets dat haar vader zeer betrokken was bij de colectivos Tupamaros, dat zij dat wist alsook de mensen uit de buurt, maar anderzijds geeft de verzoekende partij aan dat ze vijftien dagen na haar intrek bij hem in Caracas, ze ervoor kiest om een compleet tegengestelde politieke ideologie aan te hangen en als vrijwilliger voor COPEI in haar buurt te gaan werken.

(ii) gezien de verzoekende partij verklaarde manifestaties in haar buurt te organiseren en deel te nemen aan verschillende manifestaties in haar buurt, en beledigende slogans over de regering op Facebook plaatste, is haar verklaring dat haar vader niet achter haar politiek activisme zou komen geenszins aannemelijk (notities persoonlijk onderhoud [NPO] 13 september 2019, p. 7);

(iii) enerzijds stelt de verzoekende partij dat zij zich niet aansloot bij COPEI omdat ze niet wou dat haar vader er achter zou komen (NPO 26 januari 2021, p. 6), maar anderzijds stelt ze deelgenomen te hebben aan demonstraties;

(iv) de verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegt over haar deelname aan manifestaties;

(v) de verzoekende partij vage en oppervlakkige verklaringen aflegt wat betreft haar taken en verantwoordelijkheden als vrijwilliger voor COPEI:

(a) verzoekende partij geeft aan dat ze marsen organiseerde met studenten en buurtbewoners (NPO 13 september 2019, p. 6), maar antwoordt dan ontwijkend op de vragen hoe ze dit precies deed (NPO 13 september 2019, p.6).

(b) de verzoekende partij zowel tijdens haar eerste als tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vaag blijft wanneer naar haar concrete rol binnen COPEI gevraagd wordt en hoe ze dit praktisch en concreet aanpakte (NPO 13 september 2019, p.6 en NPO 26 januari 2021, p.6).

(vi) *“U stelde bovendien dat u, eens u in de Dominicaanse Republiek was, de politieke partij vergat (CGVS I, p. 7). Gezien uw weigering om uw politieke activisme op te geven de oorzaak van het conflict met uw vader was, doet het verbazen dat u, eens u Venezuela verlaten hebt, uw politiek activisme “vergeet”;*

(vii) de verzoekende partij geen schriftelijke bewijzen bijbrengt om haar activisme aan te tonen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van haar vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Met het betoog in voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft ze slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden en vage verklaringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het geven van een *post factum*-verklaring en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kan weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Door in het verzoekschrift te herhalen dat zij bezorgd was voor de toekomst van haar land doordat de socio-economische situatie, gezondheidssituatie en veiligheidssituatie elke dag verslechterden en zij ervoor gekozen heeft om als vrijwilliger voor COPEI in haar buurt te werken, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing die omstandig uiteenzetten dat gelet op haar vage, oppervlakkige en inconsistente verklaringen zij geenszins haar engagement voor COPEI aannemelijk maakt.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift aangeeft dat ze geen andere optie had om bij haar vader te gaan wonen, daar zij geen familieleden of vrienden had om bij te verblijven betreft dit een *post factum*-verklaring die geen grondslag vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Immers blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij sinds de scheiding van haar ouders om de paar maanden naar haar vader ging en dan weer naar haar moeder. Op een bepaald ogenblik heeft de verzoekende partij zelfs afstand genomen van haar moeder en is ze bij haar vader gaan wonen totdat haar moeder zich excuseerde. Daarna is ze opnieuw naar haar moeder gegaan (NPO 13 september 2019, p.3). Sinds de leeftijd van 15 à 16 jaar woonde de verzoekende partij afwisselend bij haar ouders (NPO 13 september 2019, p.12). Ook geeft de verzoekende partij aan dat haar ouders een gedeeld hoederecht over haar hadden en dat ze in de vakantieperiodes naar haar vader ging (NPO 13 september 2013, p.13). De verzoekende partij was aldus bekend met Caracas, en er kan redelijkerwijze wel aangenomen worden dat ze er mensen kende. De verzoekende partij maakt met het korte betoog in het verzoekschrift geenszins aannemelijk dat ze in Caracas enkel bij haar vader kon verblijven.

Met betrekking tot het betoog dat ze weinig sprak met haar vader en niet verwachtte dat hij zou ontdekken dat ze de oppositie steunde, wijst de Raad erop dat deze uitleg weinig aannemelijk is, daar ze tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat ze vijftien dagen na haar aankomst in Caracas in januari 2017 politiek actief werd omdat de burens haar hebben aangesproken daar ze na haar aankomst in Caracas zagen dat ze ook een opposant was omwille van haar publicaties op Facebook en omdat ze haar vader niet steunde (NPO 13 september 2019, p.5). Daarenboven stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar publicaties op Facebook eerder algemene informatie en bemerkingen over de oppositiebewegingen betroffen en verder ook betrekking had op haar seksuele geaardheid. Terwijl ze bij het eerste persoonlijk onderhoud ook gesteld heeft dat ze slogans tegen Chavez en Maduro op Facebook geplaatst heeft (NPO 13 september 2019, p.7). In het verzoekschrift haalt de verzoekende partij aan dat haar vader en zijn vrienden geen sociale media hadden, terwijl de verzoekende partij bij het eerste persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat haar vader haar politiek activisme via Facebook ontdekt heeft (NPO 13 september 2019, p.7 en p.10). Wederom legt de verzoekende partij inconsequente verklaringen af.

Waar de verzoekende partij met betrekking tot haar politiek activisme op Facebook wenst te verduidelijken dat zij een account gebruikte met een andere naam, D. B., en enkel algemene informatie en opmerkingen over de oppositiebeweging postte en niets betreffende haar persoonlijke implicatie merkt de Raad op dat het een loutere *post factum*-verklaring betreft en tegenstrijdig is met haar eerdere verklaringen waarin zij uitdrukkelijk verklaarde dat zij een Facebook account onder haar eigen naam gebruikt heeft. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij uitdrukkelijk verklaard dat (NPO 26 januari 2021, p.5-6) en herneemt deze: "*Wat is de naam van uw facebookaccount? [J. Bl.]. Wat is de profielfoto? Een normale foto met mijn gezicht. Wat is de naam van uw Instagramprofiel? [jj...]*" Ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij aangegeven zowel haar naam op Facebook als Instagram J.B. is (NPO 13 september 2019, p.13). Het betoog in het verzoekschrift vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij in het verzoekschrift wederom een andere uitleg geeft over haar deelname aan de marsen. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij ze aan één kleine mars deelgenomen heeft en een veel grotere mars aan het voorbereiden was. Dit stemt geenszins overeen met haar eerdere verklaringen. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij echter verklaard dat ze aan verschillende demonstraties in Venezuela heeft deelgenomen, aan de manifestatie omwille van de hyperinflatie en de corruptie, en de manifestaties die voorafgingen aan de parlementaire verkiezingen (NPO 13 september 2019, p.5). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud heeft de verzoekende partij daarentegen verklaard dat ze nooit aan protestactie heeft deelgenomen, maar dat ze aan het voorbereiden was om deel te nemen aan een protestactie (26 november 2021, p.6). Echter, hierna verklaart de verzoekende partij dat ze wel degelijk aan een protestactie heeft deelgenomen, maar kan ze zich niet meer herinneren of dat het in januari of februari was (26 november 2021, p.6). Dergelijke inconsistente verklaringen, die in het verzoekschrift verdergezet worden, ondergraven inderdaad op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar voorgehouden profiel, namelijk van een politieke activist voor COPEI.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij geen specifieke rol binnen de organisatie had, maar wel actief was. Ook was ze verantwoordelijk om mensen aan te zetten om te betogen. De verzoekende partij geeft aan dat ze contact maakte met andere studenten en personen, hen uitnodigde voor vergaderingen, marsen promootte op universiteiten en scholen, alsook pamfletten en posters maakte. Ook dit betoog in het verzoekschrift vindt geen steun in de notities van het persoonlijk

onderhoud. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat: *“Wanneer u gevraagd wordt naar uw politieke activiteiten, zegt u dat u marsen organiseerde samen met studenten en buurtbewoners (CGVS I, p. 6). U gevraagd naar hoe u deze marsen organiseerde, antwoordt u ontwijkend dat dit in het huis van één van de jongens gebeurde en dat het op clandestiene manier georganiseerd werd (CGVS I, p. 6). U wordt gevraagd naar uw concrete rol binnen COPEI en hoe u dit praktisch en concreet aanpakte, waarop u opnieuw bijzonder vaag blijft en zegt dat jullie daarover spraken, dat jullie pamfletten maakten en dat u meer een vrijwilliger was (CGVS I, p. 6). Wanneer nogmaals gepeild wordt naar uw rol bij de organisatie van de manifestaties, antwoordt u dat jullie dat natuurlijk allemaal samen deden, dat jullie afspraken hoe laat de mars zou aanvangen, welke route jullie zouden nemen en dat jullie allemaal samen jullie ideeën doorgaven (CGVS I, p. 6). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wordt u opnieuw gevraagd naar uw politiek activisme maar u blijft opnieuw op de vlakte. U verklaart dat jullie je “gewoon organiseerden” en dat u zei dat één groep langs de ene kant van Caracas en een andere groep langs de andere kant van Caracas moest gaan (CGVS II, p. 6). Opnieuw gevraagd wat u dan precies hebt gedaan in die drie maanden dat u politiek actief was, zegt u dat “jullie je gewoon organiseerden”, dat u veel wist via uw vader en dat u wist waar er bepaalde colectivo’s waren waarna u verklaart dat u aan een demonstratie hebt deelgenomen (CGVS II, p. 6). Dat u dermate vage en oppervlakkige verklaringen aflegt over politieke activiteiten die u - niettegenstaande uw besef van de risico’s die u hiermee liep - besloot te ondernemen, is opmerkelijk.”*

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt dat zij met “vergeten” bedoelde dat ze gefocust was om een nieuw leven op te bouwen in de Dominicaanse republiek met haar moeder, wijst de Raad erop dat deze uitleg van de verzoekende partij *post factum* is en geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud.

7.4.2. Daarenboven blijft de verzoekende partij ook vaag over de rol en de werkzaamheden van haar vader binnen de Tupamaros colectivos. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat:

(i) het gegeven dat de verzoekende partij zich beperkt tot het vertellen dat haar vader op dit moment een colectivo is, dat hij een operator is voor het stadsbestuur en dat zij niet meer weet omdat ze niet bezig was met die dingen (NPO 13 september 2019, p.7-8), terwijl uit de verklaringen van de verzoekende partij tevens blijkt dat zij in politiek geïnteresseerd was en dat zij haar leven ervoor wilde wagen, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Daarenboven woonde de verzoekende partij met haar vader.

(ii) de verzoekende partij zich beperkt tot een uiterst algemene en stereotiepe beschrijving van de activiteiten van haar vader als colectivo (NPO 13 september 2019, p.8).

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van haar vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

In haar verzoekschrift tracht de verzoekende partij haar oppervlakkige kennis omtrent de werkzaamheden van haar vader voor het stadsbestuur en de colectivos te verschonen door te wijzen op hun slechte onderlinge relatie en de beperkte communicatie die ze hadden. In dit verband wijst de Raad er wederom op dat de verzoekende partij sinds de scheiding van haar ouders afwisselend bij haar moeder en vader woonde (NPO 13 september 2019, p.3 en p.8-9). Bovendien is de verzoekende partij enige tijd bij haar vader gebleven toen haar moeder haar seksuele geaardheid niet geaccepteerd had. Het is pas toen zijn moeder zich geëxcuseerd heeft, dat ze opnieuw bij haar moeder ging wonen (NPO 13 september 2019, p.3). Voorts heeft de verzoekende partij verklaard dat toen ze zestien was ze ontdekt heeft dat haar vader aangesloten was bij de Tupamaros colectivos (NPO september 2019, p.9). Toen ze het ontdekte zou ze aan haar stiefmoeder vragen gesteld hebben en heeft ze ook opzoeken op het internet gedaan. In die omstandigheden kan redelijkerwijze verwacht worden dat de verzoekende partij meer gedetailleerde verklaringen omtrent de werkzaamheden van haar vader zou kunnen afleggen.

7.4.3. Bovendien legt de verzoekende partij helemaal geen eenduidige verklaringen af over het ogenblik en de wijze waarop haar vader haar politiek activisme voor COPEI zou vernomen hebben. Wanneer tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevraagd wordt wanneer haar vader haar politiek activisme vernomen heeft stelt de verzoekende partij dat dit via Facebook gebeurd is, dat haar vader haar hierover aangesproken heeft en dat ze dit bevestigd heeft. Vervolgens vraagt de protection officer uitdrukkelijk wanneer haar vader er achter gekomen is, en antwoordt dat verzoekende partij “3 dagen

voor de eerste april” (NPO 13 september 2019, p.10-11; zie ook p.6-7). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij dat haar vader op 20 maart achter haar politiek activisme kwam toen ze de plaats verliet waar ze zich met andere leden had verzameld. Daar werden ze door hen opgewacht en geslagen (CGVS 26 januari 2021, p.8). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in haar verklaringen, zegt de verzoekende partij dan dat ze zich de data niet goed herinnerde, dat zij contact met haar vrienden opgenomen heeft en dat ze het heeft kunnen reconstrueren (CGVS 26 januari 2021, p.8). Dit kan geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden verklaren, des te meer *“Dat u daarna verklaart dat de datum waarop u slaag kreeg is blijven hangen bij u (CGVS II, p. 8), is opnieuw een indicatie van de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.”* In haar verzoekschrift tracht de verzoekende partij de tegenstellingen met mekaar te verzoenen door te stellen dat haar vader drie dagen voor de manifestatie van 31 maart 2017 achterhaald heeft dat zij mee hielp met de organisatie ervan, echter dit vindt geen steun in de notities van het eerste persoonlijk onderhoud. Dit onderdeel van het gehoor heeft duidelijk betrekking op de ontdekking van haar politiek activisme door haar vader, en niet de hulp die ze zou geboden hebben aan de organisatie van de betoging van 31 maart 2017.

Verder verklaarde de verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat ze op 31 maart, nadat haar vader haar politiek activisme te weten was gekomen en hij haar fysiek en verbaal had aangevallen, zij haar paspoort ging afhalen (NPO 13 september 2019, p.11). Dit paspoort had ze inderdaad reeds een jaar ervoor aangevraagd, maar ze had het nog niet gekregen. Toen ze Venezuela in allerijl moest verlaten omwille van de problemen met haar vader heeft ze 613.000 bolivar betaald om haar paspoort te krijgen (NPO 13 september 2019, p.4). Uit het door haar neergelegde paspoort blijkt echter dat dit paspoort al op 19 maart 2017 werd uitgegeven. Hiermee geconfronteerd verklaart de verzoekende partij bij het tweede persoonlijk onderhoud dat ze haar paspoort op 19 maart 2017 al had betaald en dat ze het pas later in handen kreeg (NPO 26 januari 2021, p.9). Wederom legt de verzoekende partij wisselende verklaringen af. Voorts legt de verzoekende partij ook geen eenduidige verklaringen af over de redenen waarom ze een paspoort aangevraagd heeft. Bij het eerste persoonlijk onderhoud stelt de verzoekende partij dat ze haar paspoort aangevraagd heeft *“om te kunnen reizen. Op het moment dat ik ervoor betaalde was omdat ik Venezuela in allerhaast moest verlaten omwille van de problemen met mijn vader”* (NPO 13 september 2019, p.4). Bij het tweede persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij daarentegen dat ze op 19 maart 2017 haar paspoort betaald had. Toen de protection officer vroeg waarom ze dit reeds betaald had, geeft de verzoekende partij aan dat ze dit gedaan had omdat haar vader erachter gekomen was dat ze met iets bezig was en de bedreiging zeer zwaar was, alsook omwille van de vernederingen die ze als homoseksueel in haar huis moest ervaren (NPO 26 januari 2021, p.9). Aldus stelt de verzoekende partij dat ze voor een versnelde afgifte van haar paspoort gegaan is nog vóór het incident met haar vader, en hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, dit zet de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder op de helling. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Ook aan het begin op het tweede persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de reden waarom u uw paspoort aanvraagde. U verklaarde toen dat u dit deed omwille van de verslechterende algemene omstandigheden in Venezuela. Gevraagd dit te uit te leggen zegt u: “De situatie met het eten was al slecht toen, toen ik het paspoort opnieuw aanvraagde had ik het probleem met mijn vader en daardoor moest ik Venezuela verlaten.” (CGVS I, p. 12).”* Het betoog in het verzoekschrift gaat aan deze concrete elementen voorbij door enkel te stellen dat ze lang voor haar effectieve vertrek een paspoort had aangevraagd omdat ze haar moeder in de Dominicaanse republiek wou bezoeken.

7.4.4. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Uw verklaringen over uw aanvaring met uw vader, dat nochtans de oorzaak van uw vlucht zou zijn, zijn bijzonder oppervlakkig en vaag. Gevraagd om uw redenen van vertrek uiteen te zetten zegt u dat uw vader achter uw politiek activisme kwam, dat hij boos werd en u sloeg. Vervolgens was u gevlucht (CGVS, p. 7). Later gevraagd over dit incident specifiek te vertellen bent u opnieuw uitermate kort en vaag: “Hij belde me, ik was op straat, hij maakte me uit en sloeg mij. Ik legde contacten, ik ging een paspoort halen” (CGVS I, p. 10). Dit zijn allerminst doorleefde verklaringen over een incident waardoor u uw land bent moeten ontvluchten omdat u zou vrezen dat uw vader u zou willen vermoorden.”*

Met het betoog in voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er wederom niet in om voormelde motieven te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft ze slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden en vage verklaringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het geven van een *post factum*-verklaring en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kan weerleggen.

Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten

7.4.5. Waar de verzoekende partij van mening is dat er onvoldoende rekening gehouden werd met het subjectief element van de vrees en inzake verwijst naar de richtlijnen van het UNHCR handboek wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming zowel met het objectief element van de vrees (= de feiten) als met het subjectief element van verzoekende partij haar vrees dient rekening te worden gehouden. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat dit in casu gebeurd is. Dit subjectief element hangt nauw samen met het objectief element van de vrees. Daar de commissaris-generaal geen geloof hechtte aan de objectieve elementen uit het vluchtrelaas van de verzoekende partij, kan dan ook geen rekening met het subjectief element van haar vrees rekening worden gehouden.

7.4.6. Waar de verzoekende partij voorts citeert uit diverse rapporten aangaande de behandeling van politieke dissidenten in Venezuela waaruit blijkt dat politieke dissidenten in Venezuela nog steeds het slachtoffer zijn van repressie, discriminatie, willekeurige vervolging, willekeurige arrestaties en onmenselijke en vernederende behandelingen, stelt de Raad vast dat de door de verzoekende partij geciteerde informatie – welke overigens minder recent is dan de informatie van de verwerende partij – in dezelfde lijn ligt als deze waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd nu het CGVS geenszins ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering maar uit de informatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij en dat het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaat om erkend te worden als vluchteling, maar dat steeds een individuele beoordeling noodzakelijk blijft. Met het louter verwijzen naar dergelijke algemene informatie aangaande politieke opposanten in Venezuela doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing op basis waarvan de Commissaris-generaal tot het besluit is gekomen dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door haar ingeroepen problemen met haar vader die een *collectivo's* zou zijn omwille van haar politiek activisme, er de nodige vraagtekens dienen geplaatst te worden bij haar voorgehouden politieke activiteiten voor COPEI en dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakte voor haar komst naar België vervolgd te zijn geweest, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakte voor haar komst naar België in de negatieve aandacht te staan van het Venezolaanse regime, zodat er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat verzoekers politiek activisme niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten zodat er bijgevolg geen indicaties zijn dat zij bij een terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar organisatie en deelname aan manifestaties. Daarenboven is de verzoekende partij heden ook niet politiek actief.

Het loutere gegeven dat de verzoekende partij mogelijk onder een bepaald profiel valt volstaat op zich niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dit is afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, *quod non*.

7.4.7. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde vervolgingsverhaal en de beweerde vervolgingsfeiten. De verzoekende partij kan niet aannemelijk maken dat zij begin 2017 tot 1 april 2017 als vrijwilliger voor COPEI gewerkt heeft, marsen heeft georganiseerd en bijgewoond alsook deelgenomen heeft aan vergaderingen en omwille van deze activiteiten door haar vader, die lid zou zijn van een *colectivo*, en aldus ook door de Venezolaanse autoriteiten zou zijn vervolgd. Noch haar profiel noch het profiel van haar vader worden aannemelijk gemaakt.

7.5. Vervolgens verklaart de verzoekende partij in haar verzoekschrift bij terugkeer naar Venezuela vervolging te vrezen omwille van haar seksuele geaardheid. *In casu* wordt haar homoseksuele geaardheid niet in twijfel getrokken. Echter dient vooreerst opgemerkt te worden dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaard heeft dat ze in Venezuela geen problemen

ondervonden heeft omwille van haar seksuele geaardheid. Wel heeft ze verklaard dat haar vader haar uitschold en discrimineerde omwille van haar seksuele geaardheid (NPO 26 januari 2021, p.8-9).

7.5.1. Uit de landeninformatie, bijgevoegd aan de nota met opmerkingen, blijkt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela niet voldoende is om als vluchteling te worden erkend.

Uit beschikbare objectieve landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, blijkt vooreerst dat dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in Venezuela en wordt er geen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich voorts ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar.

Dit neemt niet weg dat er in de Venezolaanse samenleving sprak is van homofobie, discriminatie en geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de Venezolaanse overheden zich hier schuldig aan kunnen maken. Landeninformatie bevestigt dat homofobie, transfobie en machismo in de Venezolaanse samenleving nog steeds aanwezig zijn en dat ook de Venezolaanse autoriteiten zich hieraan schuldig maken. Evenwel kan hieruit niet worden afgeleid dat het homofob geweld en de discriminatie in Venezuela systematisch zijn, noch dat elke homoseksueel in Venezuela omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert. Wel blijkt dat met name transgenders te maken krijgen met discriminatie en geweldsincidenten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat wie zich bedreigd voelt door homofob geweld zich kan wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen. De effectieve bescherming door de autoriteiten is weliswaar niet altijd gegarandeerd. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt. Bijgevolg kan er overheidsbescherming tegen geweld en discriminatie worden gevraagd, de effectiviteit van deze bescherming is niet afhankelijk van de individuele omstandigheden van het geval.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. De verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees aannemelijk maken. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat hij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en de genuanceerde analyse dat, enerzijds, de in Venezuela bestaande wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofob geweld tegen te gaan in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan, doch anderzijds dat eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

De verzoekende partij dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat zij persoonlijk het risico loopt om in Venezuela te worden bedreigd of vervolgd omwille van haar homoseksuele geaardheid.

In casu slaagt de verzoekende partij er niet aannemelijk te maken dat zij omwille van haar homoseksuele geaardheid nood heeft aan internationale bescherming.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij in Venezuela niet uitkwam voor haar seksuele geaardheid, zij constant werd uitgelachen, uitgescholden en zelfs gediscrimineerd werd omwille van haar homoseksualiteit. Voorts stelt ze dat het algemeen gekend is dat de situatie in Venezuela voor homoseksuelen en leden van seksuele minderheden heel moeilijk is waardoor veel Venezolaanse homoseksuelen naar het buitenland vluchten en dienaangaande verwijst naar een persbericht van 4 februari 2019. Deze verklaringen in het verzoekschrift betreffen *post factum*-verklaringen die niet stroken met haar eerdere verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud waar zij uitdrukkelijk verklaard heeft geen persoonlijke problemen ondervonden te hebben omwille van haar geaardheid (NPO 13 september 2019, p.13). Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“U haalt uw beweerde problemen met uw vader vanwege uw geaardheid pas aan wanneer u gevraagd wordt wanneer u besloot te vertrekken uit Venezuela en*

waarom u reeds een paspoort aanvraag voordat u problemen kreeg omwille van uw politieke activiteiten (CGVS II, p. 8 en 9). Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud verklaarde u geen persoonlijke problemen te hebben gekend in Venezuela als gevolg van uw seksuele geaardheid (CGVS I, p. 13). Uw vader is in therapie bij een psycholoog gegaan om met uw geaardheid om te kunnen (CGVS I, p. 12). U ging bij uw vader wonen nadat u zich als homoseksueel tegenover uw familie had geout, omdat uw moeder – die niet meer in Venezuela verblijft – hier niet mee om kon (CGVS I, p. 3). Uw vader zei u dat jullie niet meer over uw homoseksualiteit zouden praten (CGVS I, p. 12). U verklaart verder dat dat “helemaal niet slecht verliep met hem” (CGVS I, p. 12). Dat u plots bij de uiteenzetting van uw motieven ter aanvraag van een paspoort discriminatie en vernederingen van uw vader omwille van uw homoseksualiteit aanhaalt, is bijgevolg weinig overtuigend. Dit geldt des te meer daar u aan het begin van het eerste persoonlijke onderhoud ook al werd gevraagd naar de reden waarom u uw paspoort aanvraag. U antwoordde toen: “Ik vroeg het paspoort gewoon aan om te kunnen reizen. Op het moment dat ik ervoor betaalde [een tot twee jaar later] was omdat ik Venezuela in allerhaast moest verlaten omwille van de problemen met mijn vader” (CGVS I, p. 4 en CGVS II, p. 4). Ook aan het begin op het tweede persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de reden waarom u uw paspoort aanvraag. U verklaarde toen dat u dit deed omwille van de verslechterende algemene omstandigheden in Venezuela. Gevraagd dit te uit te leggen zegt u: “De situatie met het eten was al slecht toen, toen ik het paspoort opnieuw aanvraag had ik het probleem met mijn vader en daardoor moest ik Venezuela verlaten.” (CGVS I, p. 12). Nergens haalde u toen problemen aan omwille van uw geaardheid. De problemen waarnaar u op dat moment verwijst waren uw politieke problemen. Dat u later in het tweede persoonlijke onderhoud plots problemen aanhaalt met uw vader vanwege uw geaardheid, om te verklaren dat u reeds voor uw politieke problemen een paspoort aanvraag zijn in het licht van voorgaande verklaringen niet geloofwaardig. U haalt verder nergens andere problemen aan vanwege uw geaardheid.” In het verzoekschrift worden deze motieven van de bestreden beslissing op generlei wijze betwist of weerlegd door de verzoekende partij. Het betreffen gegronde motieven die steun vinden in het rechtsplegingsdossier en aldus door de Raad worden overgenomen.

Waar de verzoekende partij vervolgens stelt dat de situatie in Venezuela voor homoseksualiteiten en seksuele minderheden heel moeilijk is en hierbij verwijst naar een persartikel van 4 februari 2019 benadrukt de Raad dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat. Op basis van de bijgebrachte landeninformatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van verzoekende partij haar vraag naar internationale bescherming, waarbij zij haar vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

7.5.2. Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Venezuela, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is niet het geval. Voor zover uit de landeninformatie blijkt dat de situatie van homoseksuelen in de complexe humanitaire crisis in Venezuela erg moeilijk is omdat zij disproportioneel kunnen worden getroffen door de voedsel- en medicijnenschaarste, kan hieruit niet worden afgeleid dat alle homoseksuelen hierdoor in gelijke mate worden getroffen, zodat de impact van de economische crisis ook afhangt van de individuele omstandigheden van verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de objectieve landeninformatie dat homoseksuelen op intentionele en systematische wijze de toegang tot de arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat zij systematisch worden gediscrimineerd op de arbeidsmarkt. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat zij onmogelijk aan bod zal kunnen komen op de arbeidsmarkt en er zijn verder geen redenen waarom zij als Venezolaan niet zou kunnen werken in Venezuela. De verzoekende partij heeft immers voorafgaand aan haar vertrek uit Venezuela in een callcenter in Caracas gewerkt. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat de verzoekende partij omwille van haar seksuele geaardheid geen toegang tot huisvesting of werk had of dat omwille hiervan haar gezondheidszorgen ontzegd werden. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

7.5.3. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat haar homoseksuele geaardheid de kans groter maakt dat zij door de Venezolaanse autoriteiten zou worden gevisieerd in het kader van haar politiek activisme, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die de verzoekende partij beweert te hebben gekend naar aanleiding van

haar politiek activisme (zie *supra*), zodat evenmin geloof kan worden gehecht dat zij omwille van haar homoseksuele geaardheid een grotere kans heeft om door de Venezolaanse autoriteiten te worden geïsoleerd.

7.5.4. Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad met betrekking tot een andere homoseksuele Venezolaan, dient erop gewezen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient onderzocht te worden.

7.5.5. Het geheel aan documenten en haar verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Venezuela, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar homoseksuele geaardheid in geval van terugkeer naar Venezuela niet aannemelijk maakt. Verzoekende partij haar argumentatie dat zij in Venezuela geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

7.6. *In casu*, het geheel aan documenten en haar verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat de verzoekende partij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk en actueel het risico loopt om te worden vervolgd, geïsoleerd of bedreigd omwille van haar homoseksuele geaardheid of haar politieke activiteiten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïsoleerd.

8.2. Waar de verzoekende partij zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van*

de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak worden veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geïdентificeerd of dat zij behoort tot een groep van geïdентificeerde personen. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet in punt 7.5.2. en stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *“Gevraagd naar uw woonplaats in Venezuela beschrijft u uw woning als een woning met drie slaapkamers, een salon en een keuken (CGVS II, p. 9). U betaalde 110 dollar voor een versnelde procedure om uw paspoort te bekomen (CGVS I, p. 4) en reisde met het vliegtuig naar de Dominicaanse Republiek (CGVS I, p. 3 en p. 11). U werkte in een callcenter voordat u het land verliet (CGVS I, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat uw levensomstandigheden in Venezuela dermate precair waren dat u bij terugkeer het risico loopt om in een situatie van extreme armoede te belanden.”*

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

8.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geïsoleerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het hoofdstedelijke district, waarvan verzoeker afkomstig is, een hogere prevalentie kent van voornamelijk crimineel geweld (zie bijvoorbeeld COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*”, 28 april 2021). Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie an sich is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan de verzoekende partij om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werden aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

In casu blijkt dat verzoekende partij afkomstig is uit de deelstaat Caracas. De laatste maanden voor haar vertrek woonde de verzoekende partij in de hoofdstad Caracas.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse hoofdstad Caracas, alwaar ze tevens bij haar vader gewoond heeft vooraleer ze uit Venezuela vertrokken is, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont dit ook niet aan.

De verzoekende partij haalt ook aan dat ze tot eind 2016, vooraleer ze naar Caracas verhuisd is, in San Cristobal gewoond heeft. Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in San Cristobal in het grootstedelijk district Bogota geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Venezolaanse hoofdstad Caracas en in San Cristobal in het hoofdstedelijk district hoofdstad Bogota is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die voormelde vaststelling in een ander daglicht stellen.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast. De verwijzing van de verzoekende partij ter zake is dan ook niet dienstig. Haar betoog dat zij in Venezuela geen bescherming kan krijgen is, gelet op wat voorafgaat, evenmin dienstig.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. RYCKASEYS